

DISPOSICIONS

DEPARTAMENT D'INTERIOR

RESOLUCIÓ INT/2344/2019, de 5 de setembre, per la qual s'aprova i es dona publicitat al Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya.

L'article 164 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya preveu que correspon a la Generalitat de Catalunya l'ordenació i la coordinació de l'actuació de les policies locals.

La Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals, les defineix a l'article 2.2 com els cossos amb competències, funcions i serveis relatius a policia i seguretat ciutadana que depenen dels municipis.

Aquesta Llei preveu també els principis d'actuació de les policies locals, entre els quals es troben els d'impedir, en l'exercici de llur actuació professional, qualsevol pràctica abusiva, arbitrària o discriminatòria que comporti violència física o moral i actuar, en el compliment de llurs funcions, sense fer cap discriminació.

La societat catalana és cada cop més plural i diversa. Aquesta diversitat constitueix un valor indiscutible que cal protegir en favor de la tolerància i davant dels actes que inciten a l'odi i la discriminació, la qual cosa exigeix dur a terme actuacions públiques que contribueixin a la prevenció, detecció i gestió d'aquests tipus d'infraccions. El Departament d'Interior, com a competent en tot allò que afecta la seguretat de les persones i els béns, ha impulsat la creació d'un grup de treball, integrat per membres de les policies locals de Catalunya i de la Direcció General d'Administració de Seguretat, el qual ha elaborat un Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya.

Aquest Protocol està destinat a dotar les policies locals de Catalunya de pautes d'actuació operatives per a la prevenció, detecció i gestió de situacions relacionades amb l'odi i la discriminació, l'assistència a les víctimes, concretar actuacions amb les persones presumptament autores i identificar especialitats en la confecció de la documentació policial per tal de facilitar la tramitació per les autoritats judicials i administratives.

El Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya pretén ser una eina que cadascuna de les policies locals pugui adaptar a les seves característiques i necessitats i que serveixi, alhora, per homogeneitzar els procediments d'actuació de les policies locals de Catalunya, i contribueixi a la preservació de la convivència i al foment de la cohesió de la societat catalana.

Per tot el que s'ha exposat, de conformitat amb l'article 12 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i els articles 1, 3 i 4 de la Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, i fent ús de les competències que corresponen al Departament d'Interior en matèria de seguretat ciutadana,

Resolc:

1. Aprovar el Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya, que consta a l'annex d'aquesta Resolució.

2. Donar publicitat al Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya i fer-ne la màxima difusió pels mitjans corresponents.

Barcelona, 5 de setembre de 2019

Miquel Buch i Moya
Conseller d'Interior

Annex

Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya

(Vegeu la imatge al final del document)

[19000087protocolcat-2.pdf](#)

(19.255.021)

Protocol

per a l'abordatge de les infraccions d'odi
i discriminació per a les policies locals
de Catalunya

CVE-DOGC-A-19255021-2019

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior
Setembre 2019

Índex

Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya

1. Introducció	4
2. Definicions	5
3. Principis bàsics d'actuació.....	7
4. Indicadors per detectar les infraccions d'odi i discriminació.....	9
5. Actuació policial.....	11
5.1. Prevenció.....	11
5.1.1. Relacions amb la comunitat.....	11
5.1.2. Coordinació amb altres operadors i actors socials	13
5.2. Gestió de les situacions d'odi i discriminació	13
5.2.1. Atenció i protecció a la víctima.....	13
5.2.2. Actuacions amb la persona presumptament autora	15
5.2.3. Confecció de documentació policial.....	17
6. Annexos	20
6.1. Conductes penals i administratives	20
6.1.1. Conductes penals	21
6.1.2. Conductes administratives.....	22
6.2. Normativa	24

1. Introducció

Les ciutats catalanes ofereixen a la ciutadania un dels millors nivells de seguretat del món, fet que li permet exercir els seus drets i llibertats amb garanties i li proporciona benestar.

No obstant això, a tot Europa, i en concret a Catalunya, es planteja un important desafiament en matèria de seguretat que té el seu origen en la diversitat de la seva societat. Existeixen desigualtats socials i econòmiques, els moviments migratoris han portat persones de races, ètnies, llengües i religions diferents, les persones viuen la diversitat sexual i afectiva, etc. Aquestes desigualtats provoquen, en ocasions, un rebuig pel sol fet de ser diferents, un augment de la polarització i dels radicalismes i fa que sorgeixin moviments i conductes individuals que inciten a l'odi i a la discriminació.

En moltes ocasions, quan es produeixen aquestes situacions d'odi i discriminació, la manca de coneixement sobre l'abast i la gravetat del problema fa que no se n'identifiqui correctament l'origen i això provoca que no es gestionin adequadament. A més, cal tenir en compte que aquests fets no només afecten la víctima i el seu entorn sinó també tota la societat, que rep el missatge i veu degradada la seva convivència.

Conscients d'aquesta situació i de la importància de la prevenció, detecció i persecució dels incidents relacionats amb l'odi i la discriminació, en la darrera dècada alguns cossos policials de Catalunya han treballat en l'elaboració de protocols orientats a donar pautes als seus membres per a l'adequada investigació dels fets, per tal que quedi degudament acreditada la seva motivació, que aquests incidents es registrin a efectes estadístics, que es doni una adequada atenció a les víctimes, etc. Així mateix, s'ha impartit formació per incrementar la capacitat i sensibilització dels seus membres i s'ha participat en projectes europeus que els han permès intercanviar experiències i bones pràctiques amb cossos policials d'altres països.¹

Per continuar en aquesta línia, i seguint la recomanació efectuada al *Manual pràctic per a la investigació i enjudiciament de delictes d'odi i discriminació*² d'aprovar en l'àmbit de les policies locals protocols específics per a les primeres diligències policials de prevenció i assegurament del delicte o detenció dels autors i atenció a les víctimes de delicte d'odi, s'ha elaborat el present Protocol.

El Protocol per a l'abordatge de les infraccions d'odi i discriminació per a les policies locals de Catalunya està destinat a dotar les policies locals de Catalunya de pautes d'actuació operatives per a la prevenció, detecció i gestió de situacions relacionades amb l'odi i la discriminació, l'assistència a les víctimes, concretar actuacions amb les persones presumptament autores i identificar especialitats en la confecció de la documentació policial per tal de facilitar la tramitació per les autoritats judicials i administratives.

Aquest Protocol pretén ser una eina que cadascuna de les policies locals pugui adaptar a les seves característiques i necessitats i que serveixi alhora per avançar en la homogeneïtzació dels procediments d'actuació de les policies locals de Catalunya i, d'aquesta manera, contribuir al fet que la societat catalana sigui una societat inclusiva amb una convivència plural i pacífica.

¹ P. ex. Projecte "TOGETHER fighting against hate crimes", cofinançat per la Unió Europea.

² Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada de la Generalitat de Catalunya; director de l'equip de redacció del manual: fiscal Miguel Àngel Aguilar García (pàg. 361).

2. Definicions

Per tal de facilitar una correcta interpretació i aplicació del Protocol, es recullen a continuació un seguit de definicions que es consideren clau per a la prevenció, detecció i gestió dels incidents d'odi i discriminació.

Als efectes d'aquest Protocol, s'entén per:

Estereotip

Conjunt d'idees, creences i generalitzacions sobre els membres d'un grup, quan s'assumeix que tots els individus que el conformen responen a les mateixes característiques i, per tant, es perden de vista les característiques individuals de les persones.

Prejudici

Actitud mental negativa envers un individu o grup que té unes característiques físiques, mentals, socials, econòmiques, polítiques o culturals distintes o diferenciades.

Discriminació

Prejudici actiu, dut a la pràctica mitjançant el comportament o el tracte.

Tractar de manera diferent i desfavorable una persona o un grup de persones basant-se en la creença que no tots som iguals en drets i dignitat i, en conseqüència, es poden fer diferències que situen unes persones en posició de desavantatge respecte de la resta.

Discriminació directa

Es produeix una situació de discriminació directa quan per motius de religió, conviccions, discapacitat, edat, orientació sexual, identitat de gènere, origen racial o ètnic, o per qualsevol altra circumstància personal o social, una persona és tractada de manera menys favorable del que ha estat tractada una altra, en una situació comparable.

Discriminació indirecta

Forma de discriminació a través d'una disposició, criteri o pràctica aparentment neutres que impliquen un tractament idèntic a persones en situació diferent. En aquest supòsit no és el tractament el que difereix, sinó els seus efectes sobre persones amb característiques diferents.

Delicte d'odi i discriminació

Qualsevol infracció penal, incloses les comeses contra les persones o la propietat, en què l'objecte de l'atac és escollit per l'autor per la real o percebuda connexió, simpatia, filiació, suport o pertinença de la víctima a un col·lectiu i per algun dels motius previstos als articles 22.4 i 510 del Codi penal (motius racistes, antisemites o qualsevol altra classe de discriminació referent a la ideologia, religió, creences o situació familiar de la víctima, l'ètnia, raça, nació o origen nacional a què pertanyi, el seu sexe, orientació o identitat sexual, la malaltia que pateixi o la seva discapacitat).

Actes d'odi o discriminació per motius de raça, ètnia, nació o origen nacional

Racisme

Creença i actitud discriminatòria que propugna la inferioritat d'un grup respecte d'un altre, basada en el color de la pell i en determinats trets físics, en virtut de la qual se'n justifica la discriminació, la segregació social, l'explotació econòmica, etc.

Discriminació ètnica

Tracte diferent o desvaloració de persones fonamentats en l'origen ètnic, és a dir, per la seva pertinença a un grup o a una comunitat que comparteix una llengua, una identitat simbòlica, una ideologia, una cultura i, en alguns casos, certs trets físics visibles que els diferencien dels altres grups o comunitats.

L'antigitanisme és una forma específica de discriminació per motius ètnics i d'intolerància envers les comunitats gitanes.

Xenofòbia

Rebuig, aversió, hostilitat, odi o fòbia contra les persones que són d'origen estranger o són percebudes com a estrangeres.

Es tracta d'aquells supòsits en què l'odi discriminatori és contra les persones que siguin o hagin estat nacionals d'altres estats.

Actes d'odi o discriminació per motius religiosos

S'indiquen els més freqüents:

Islamofòbia

Rebuig, aversió, hostilitat, odi o fòbia envers l'islam i les persones musulmanes.

Antisemitisme

Rebuig, aversió, hostilitat o odi envers les persones jueves que es manifesta en una combinació de prejudicis de tipus religiosos, racials, culturals i ètnics.

Anticristianisme

Rebuig, aversió, hostilitat o odi envers les persones cristianes, la religió cristiana o la pràctica del cristianisme.

Actes d'odi o discriminació per orientació sexual i identitat de gènere

Homofòbia, lesbofòbia, transfòbia, bifòbia i interfòbia

Rebuig, aversió, hostilitat, odi o fòbia contra persones lesbianes, gais, bisexuals, transgènere o intersexuals.

Actes d'odi o discriminació per motius de sexe i per raó de gènere

Sexisme

Rebuig, aversió, hostilitat o odi que es produeix quan una persona infravalora les persones del sexe oposat o fa distinció de les persones segons el seu sexe.

Discriminació per raó de gènere

Rebuig, aversió, hostilitat o odi contra una dona pel fet de ser dona o que afecti les dones de manera desproporcionada, que impliqui o pugui implicar danys o patiments de caire físic, sexual, psicològic o econòmic.

Actes d'odi o discriminació per motius de malaltia

Rebuig, aversió, hostilitat o odi contra persones que pateixen alguna malaltia o en són portadores.

Actes d'odi o discriminació per motius de discapacitat

Rebuig, aversió, hostilitat o odi a una persona que té una capacitat bàsica limitada respecte a la mitjana o anul·lada per complet. Aquesta limitació pot ser física, sensorial, psíquica o mental.

Actes d'odi o discriminació per motius d'orientació política

Rebuig, aversió, hostilitat o odi motivats per la convicció política d'una persona.

Actes d'odi o discriminació per motius socioeconòmics

Aporofòbia³

Rebuig, aversió, hostilitat, odi o fòbia vers les persones pobres, desemparades, que no tenen mitjans o recursos.

3. Principis bàsics d'actuació

La Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals, i el Codi d'ètica de la Policia de Catalunya recullen els principis i els valors que orienten la pràctica operativa dels diferents cossos policials de Catalunya. Aquest Protocol s'ha inspirat en aquells principis adreçats a evitar les situacions d'odi i discriminació.

³ No previst al Codi penal com a motiu de discriminació però pot haver-hi normativa administrativa que tipifiqui aquesta infracció.

En aquest sentit, en la **prestació dels serveis a la ciutadania**, els membres de les policies locals de Catalunya han d'observar les normes d'actuació que estan fonamentades en els valors següents:

1. Imparcialitat

La imparcialitat exigeix als agents de les policies locals de Catalunya que evitin qualsevol forma de discriminació, s'hi oposin i cerquin, en tot moment, la defensa de la igualtat de drets.

Els agents de policia tenen la responsabilitat de prestar el seu servei de la millor manera possible, independentment de les circumstàncies de la persona que atenguin.

2. Respecte

Els agents de les policies locals de Catalunya han de tractar de manera respectuosa i mostrar, en tot moment, una actitud d'atenció a la dignitat de la persona, a la seva integritat física i moral.

El respecte implica evitar comentaris o expressions (llenguatge verbal) així com gestos o actituds (llenguatge no verbal) de caràcter discriminatori.

L'agent de policia ha de tenir molta cura del llenguatge utilitzat, especialment quan es tracta de l'àmbit afectiu o personal de les persones amb qui tracta.

3. Dignitat

L'agent de policia ha de vetllar perquè la informació tramesa sigui objecte d'un tractament digne, respectuós i curós envers totes les persones, amb especial atenció al sofriment de les víctimes i dels col·lectius amb sensibilitats específiques.

4. Neutralitat i equitat

Els agents de policia s'han d'abstenir d'expressar públicament les seves legítimes opcions polítiques o religioses i han de tractar amb equitat, imparcialitat i neutralitat totes les persones independentment del que creguin o pensin.

5. Sensibilitat social

Els agents de les policies locals han de ser curosos amb cada entorn social, i preservar-ne la singularitat; ser especialment atents amb aquells entorns socialment i econòmicament vulnerables, i defensar els drets de les persones que hi viuen.

6. Confidencialitat

Tota intervenció policial s'ha de desenvolupar de manera confidencial, guardant en tot moment el secret professional i preservant la dignitat i intimitat de les persones, especialment respecte de les més vulnerables.

L'agent de policia ha de tenir molta cura de la informació de què disposa i com la transmet, especialment quan té a veure amb l'àmbit afectiu o personal dels ciutadans amb qui tracta.

D'altra banda, entre els **membres d'un mateix cos policial i amb altres organitzacions policials**, els policies locals de Catalunya han d'observar les normes d'actuació que estan fonamentades en els valors següents:

1. No discriminació

Tot agent té dret a no ser discriminat per raons de la seva raça, l'origen nacional o ètnic, la llengua, el color, la religió, l'edat, l'estètica, l'orientació sexual, la identitat de gènere, l'opinió o qualsevol altra circumstància personal o social.

Tots els agents de policia han d'evitar qualsevol forma de discriminació o perjudici i oposar-s'hi.

2. Respecte a la diversitat

Els agents de policia de Catalunya han d'actuar amb respecte a la diversitat, a la diferència i a la igualtat d'oportunitats dels membres de la seva organització.

No han de ser objecte de cap tipus de discriminació ni menysteniment dels companys, superiors ni persones que en depenen, ni tampoc ser-ne l'origen.

3. Igualtat d'oportunitats

Els comandaments tenen el deure de tractar, en tot moment, les persones de la seva organització de manera justa, equitativa i respectuosa amb qualsevol circumstància personal o social. Així mateix, han de fomentar la igualtat d'oportunitats entre els seus membres.

4. Tracte respectuós

A les organitzacions policials i en les relacions entre aquestes hi ha d'haver un tracte considerat, més enllà de les seves característiques, tradicions i orígens.

4. Indicadors per detectar les infraccions d'odi i discriminació

En relació amb les situacions d'odi i discriminació, les infraccions poden ser tant penals com administratives.

Els indicadors són un conjunt d'**indicis** que permeten identificar aquelles situacions en què la motivació és l'odi o la discriminació i que han de ser degudament recopilats i incorporats en la documentació policial.

D'aquesta manera es dota els fiscals, jutges i autoritats administratives dels elements necessaris per tal que puguin realitzar una tipificació adequada dels fets.

Aquests indicadors es poden obtenir de les declaracions de la víctima o testimonis, de la inspecció ocular, de les manifestacions del presumpte autor, etc.

Els principals indicadors que s'han de tenir en compte per poder identificar possibles infraccions d'odi i discriminació són:

1. La percepció de la víctima o dels testimonis sobre els fets

La percepció subjectiva de la víctima o dels testimonis dels fets no significa que finalment el fet es tracti d'un delictes d'odi, però ens obliga a investigar-ne la motivació.

2. La pertinença, simpatia o relació de la víctima amb una persona o grup susceptibles de ser discriminats per algun dels motius previstos als articles 22.4 i 510 del Codi penal (motius racistes, antisemites o qualsevol altra classe de discriminació referent a la ideologia, religió, creences o situació familiar de la víctima, l'ètnia, raça, nació o origen nacional a què pertanyi, el seu sexe, orientació o identitat sexual, la malaltia que pateixi o la seva discapacitat).

Aquesta pertinença o relació amb el grup pot ser real o percebuda pel presumpte autor.

3. Les expressions o comentaris vexatoris que pronunciï el presumpte autor en cometre els fets.

Es recomana reflectir de manera literal aquestes expressions en la documentació policial, així com les actituds o gestualitat que les acompanyen i que magnifiquen l'efecte vexatori.

4. Estètica del presumpte autor: tatuatges, vestuari i altres elements distintius de característiques determinades que l'identifiquen i poden servir per documentar el seu perfil i determinar la motivació de la infracció.

És molt important que els agents aportin imatges del vestuari i altres elements distintius i les adjuntin a la documentació policial.

En relació amb els tatuatges i altres elements corporals (pírcings, cicatrius...), per obtenir les imatges s'ha de demanar el consentiment del presumpte autor amb assistència lletrada efectiva (no purament nominal) o autorització judicial.

5. Propaganda, estandards, banderes, pancartes o efectes personals que porti a sobre el presumpte autor en el moment de cometre l'agressió.

Igualment s'ha d'adjuntar el màxim nombre d'imatges possible.

6. La pertinença, simpatia o relació del presumpte autor amb col·lectius radicals, violents o intolerants respecte a d'altres grups.

7. El lloc o la data en què es produeixen els fets són rellevants pel significat simbòlic implícit, ja sigui respecte a les víctimes o als presumptes autors (espais de culte, cementiris, monuments que representen alguna persona rellevant, seus de partits polítics o de determinades associacions o agrupacions, dates significatives per a alguns col·lectius, per a algunes religions o d'algun fet històric...).

8. L'enemistat o rivalitat històrica entre el col·lectiu de pertinença de la víctima i del presumpte autor.

Poden ser col·lectius enfrontats per raons ideològiques.

9. L'aparent manca de motivació per part del presumpte autor en cometre els fets.

No necessàriament ha d'existir una relació de causa-efecte ni una explicació coherent per als fets produïts. Fins i tot, la víctima i el presumpte autor poden no conèixer-se. La víctima ha estat seleccionada per la seva pertinença, simpatia o afinitat a un grup amb uns trets determinats.

10. L'existència d'antecedents policials del presumpte autor per fets similars als que coneix l'agent de policia.

11. La participació en determinats fòrums o la utilització de perfils per part del presumpte autor en xarxes socials per fer propaganda de determinats actes, o vanagloriar-se'n, i que hagi expressat animadversió, hostilitat o participació en actes violents envers aquests col·lectius.

12. La concurrència d'altres fets delictius semblants a la mateixa àrea geogràfica.

Si en el transcurs de l'actuació policial s'identifiquen alguns d'aquests indicadors, no significa que automàticament es tracti d'una infracció d'odi i discriminació, però cal documentar els fets per facilitar-ne una tipificació adequada.

Aquests indicadors ens poden servir per identificar tant les infraccions administratives com les penals.

5. Actuació policial

5.1. Prevenció

5.1.1. Relacions amb la comunitat

Les organitzacions internacionals coincideixen en la idea que el principal problema en relació amb els incidents d'odi i discriminació és la seva **manca de detecció**, la qual ve motivada, en part, per la manca de denúncia de les víctimes.

En la majoria de casos, **les víctimes no denuncien** perquè desconfien tant del sistema policial com del sistema judicial (pensen que denunciant-ho no aconseguiran res o, fins i tot, els pot portar altres conseqüències negatives) o perquè desconeixen els seus drets.

Així doncs, per tal d'afavorir tant la prevenció com la detecció dels incidents d'odi i discriminació és molt important que els cossos policials generin un **clima de confiança i complicitat** amb la ciutadania en general i, especialment, amb els col·lectius susceptibles de patir aquestes situacions, amb les institucions públiques que lluiten per la igualtat i la no discriminació, amb les associacions de víctimes i les organitzacions no governamentals de defensa dels drets humans i amb els mitjans de comunicació.

D'altra banda, també és important que els cossos policials difonguin un missatge de rebuig de les conductes que generen odi i discriminació a la població en general, per tal que siguin proactius en el rebuig a aquestes conductes. Així mateix, els cossos policials han de poder arribar als potencials infractors i crear un efecte de prevenció a fi que no realitzin aquestes conductes.

La comunicació, per tant, és una eina essencial per a la detecció i la prevenció d'aquests tipus de situacions i, per aquest motiu, s'han d'establir els **canals de comunicació fluids** entre els cossos policials i els col·lectius anteriorment esmentats perquè aquesta comunicació sigui permanent i bidireccional, generi respecte i coneixement recíproc. D'aquesta manera, els cossos policials podran conèixer la realitat social del seu municipi i detectar les necessitats en matèria de seguretat ciutadana i civisme, aplicades a la prevenció de les infraccions d'odi i discriminació.

Els responsables de crear aquests canals haurien de ser les unitats de relacions amb la comunitat o de proximitat dels respectius cossos policials, ja que disposen de la infraestructura, expertesa tècnica i coneixement del territori adequats per fer-ho.

Algunes de les pautes a seguir pels cossos policials en les seves relacions amb la comunitat són:

a) La creació, en el si de les unitats de relacions amb la comunitat o de proximitat i, especialment, quan el cos policial no en disposi, de la figura d'un interlocutor amb la comunitat.

Aquest interlocutor ha de conèixer la seva comunitat en tota la seva diversitat i actuar com a impulsor i dinamitzador de les polítiques transversals en matèria de delictes d'odi i discriminació en tota l'organització policial i, a la vegada, ha de fer d'interlocutor de la policia local amb les comunitats susceptibles de patir incidents d'odi o discriminació en el terme municipal.

És possible que alguns ajuntaments disposin de mediadors de carrer, treballadors socials o agents cívics que tinguin assignada aquesta funció. Dins d'aquesta possibilitat, i tot i que aquestes figures treballin transversalment amb la policia local, es considera igualment necessària l'existència d'un **interlocutor policial**.

El fet que els membres d'aquests col·lectius coneguin personalment els policies i els sentin com a pròxims i sensibilitzats amb la seva diversitat ajuda que els tinguin com a referents i els traslladin les seves inquietuds i problemàtiques.

b) La identificació dels col·lectius susceptibles de patir situacions d'odi i discriminació i de les situacions de risc.

En el marc de la prevenció, cada organització policial ha de poder identificar els col·lectius susceptibles de patir situacions d'odi i discriminació dins del seu municipi.

Això permet aportar coneixement a l'organització policial i detectar situacions problemàtiques que podrien esdevenir fets més complexos, discriminatoris o que podrien posar en perill la integritat física o moral de les víctimes.

Aquesta informació s'ha de recopilar i deixar-ne constància documental, mitjançant les tècniques de policia de proximitat, com són la creació de **fibres de contacte** que s'hauran d'adequar a la normativa vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal. D'aquesta manera, l'interlocutor comunitari podrà implementar diferents accions preventives adaptades al col·lectiu destinatari.

c) L'establiment del vincle policia-comunitat i la difusió del missatge de rebuig de l'odi i la discriminació.

Des de les organitzacions policials s'han d'impulsar iniciatives per informar i sensibilitzar els diferents col·lectius en situació de vulnerabilitat sobre aquest tipus de situacions amb connotacions d'odi i

discriminació. S'han de donar a conèixer els seus drets i obligacions legals i promoure accions per afavorir la seguretat ciutadana, la prevenció i la denúncia.

El contingut d'aquestes iniciatives o accions de sensibilització pot ser, entre d'altres, la realització de xerrades, reunions informatives periòdiques, l'elaboració de tríptics explicatius, la planificació d'operatius específics davant d'esdeveniments que podrien generar situacions de risc... En definitiva, es tracta de dur a terme un conjunt d'accions per detectar, evitar i contextualitzar aquests incidents com a infraccions d'odi o discriminació.

Les visites, les actuacions i la resta d'intervencions amb la comunitat s'han de reflectir mitjançant les **tècniques d'entrevista** pròpies de la funció policial de proximitat i s'han de recopilar per fer-ne el seguiment necessari. Preferiblement, aquesta tasca s'hauria de fer amb algun programari o suport susceptible de ser compartit amb les policies de Catalunya.

5.1.2. Coordinació amb altres operadors i actors socials

Així mateix, és essencial la coordinació i cooperació **permanent i fluida** dels cossos de policia local amb les unitats de la Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra competents en l'àmbit del municipi, especialment, amb les seves unitats de relacions amb la comunitat i d'atenció a la víctima. En el cas que es produeixi un incident relacionat amb l'odi i la discriminació que comporti actuacions d'investigació, el cap de la policia local traslladarà la informació de què disposi al cap de la comissaria de referència de la Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra.

Especialment important és compartir els contactes, els recursos i les informacions de què es disposi en aquesta matèria, així com evitar la duplictat d'actuacions i la segona victimització.

S'ha de dur a terme la mateixa tasca amb els serveis socials municipals, serveis de cultura, centres docents, mitjans de comunicació, etc. per intentar connectar el màxim d'informació i per coordinar les accions preventives, donant un missatge homogeni en la lluita contra l'odi i la discriminació.

En aquest sentit cal destacar que existeixen serveis de la Generalitat de Catalunya o dels ajuntaments i d'altres organismes d'àmbit local d'assessorament i seguiment en aquesta matèria.

5.2. Gestió de les situacions d'odi i discriminació

5.2.1. Atenció i protecció a la víctima

En l'atenció a les víctimes d'odi i discriminació cal tenir en compte que l'autor selecciona les víctimes per la seva adscripció a un grup determinat, fet que incrementa la seva sensació de vulnerabilitat.

Aquests delictes d'odi es caracteritzen, a més, per causar un impacte profund sobre el grup amb el qual la víctima s'identifica, ja que són una amenaça adreçada al col·lectiu al qual pertanyen.

Per tant, totes les actuacions policials que es duguin a terme han d'anar orientades a evitar una segona victimització.

Davant d'una actuació policial amb víctimes d'odi i discriminació, tant en el lloc dels fets com en les dependències policials, s'han de tenir en compte les **mesures d'actuació** que es detallen a continuació:

- **Controlar l'entorn** i adoptar **mesures d'autoprotecció**.
- **Evitar la coincidència** de la persona presumptament autora i la víctima en el mateix espai físic i intentar **rebaixar la tensió** de la confrontació.
- **Identificar** les persones que hi han intervingut i els testimonis.
- Valorar la conveniència de fer **escorcolls superficials** a les persones que hi han intervingut.
- Reservar un **espai adequat** per atendre la víctima i preservar la seva intimitat per tal que se senti còmoda.
- Realitzar una escolta activa mostrant **interès pel testimoni de la víctima**.
- **No minimitzar els fets que relata**.
- Proporcionar a la víctima un **tracte respectuós, professional, individualitzat i no discriminatori**. Per determinar quines són les seves necessitats específiques d'atenció s'han de valorar especialment les seves circumstàncies personals.
- Actuar amb la **màxima discreció, confidencialitat i immediatesa** possibles.
- Actuar el menor nombre de vegades possible per tal d'**evitar la revictimització**.
- En les comunicacions i interaccions amb les víctimes i el seu entorn s'ha de tenir molta cura del llenguatge utilitzat.
- Fer servir un **llenguatge clar, senzill i accessible a la víctima**. S'han de tenir en compte especialment les necessitats **dels menors d'edat** o de les persones amb **discapacitat visual, auditiva o intel·lectual**.
- Proporcionar la **traducció i interpretació** a una llengua que la víctima compregui.
- Facilitar el **dret** de les víctimes a **estar acompanyades d'una persona de la seva elecció**.
- Facilitar les gestions per **contactar amb familiars, amigats o serveis** que la víctima sol·liciti per tal d'assegurar la pròpia protecció, dels fills o d'altres persones.
- **Informar** de la importància de **denunciar** els fets, dels **drets** que l'assisteixen, les **accions** que pot emprendre i dels **serveis** especialitzats que poden prestar **assistència a la víctima**.
- En cas que s'hagi d'escoltar en declaració un **menor d'edat** (exploració), o quan aquest vulgui presentar una denúncia, s'ha de fer en presència dels seus pares, tutors, familiars o representants legals.
- Si no es localitza cap familiar, s'ha de posar en coneixement del Ministeri Fiscal de guàrdia a fi que pugui exercir la tutela del menor mentre és escoltat en declaració (exploració).
- En casos greus i en aquells en què la víctima no es pugui desplaçar amb els seus propis mitjans ni tingui cap familiar o persona del seu entorn que la pugui acompanyar, fer **l'acompanyament a un centre sanitari**.
- Sol·licitar que el centre sanitari documenti mitjançant **imatges** les lesions que presenta la víctima.

- Informar el personal facultatiu que atengui la víctima sobre la conveniència que es faci **constar a l'informe l'estat emocional de la víctima**. En el cas que no sigui possible, els agents han de deixar constància a la documentació policial de l'estat emocional de la víctima.

5.2.2. Actuacions amb la persona presumptament autora

Les actuacions amb les persones presumptament autores de les infraccions d'odi i discriminació s'han de regir pels mateixos principis que s'apliquen a la resta de presumptes autors.

L'única diferència és la relativa a com es duen a terme sobre aquestes persones les diligències d'investigació tendents a assegurar i demostrar que ens trobem davant d'una infracció motivada per l'odi i la discriminació.

Així doncs, cal prestar una especial atenció a la indumentària, els comentaris i l'entorn que envolta la persona presumptament autora, i recollir degudament tots aquests indicis d'una manera exhaustiva.

No obstant això, hi pot haver persones que pertanyen a algun col·lectiu específic o que tenen unes característiques diferenciades de la resta i a qui, per tant, s'ha de dispensar un tracte determinat d'acord amb les seves característiques personals, amb la finalitat de garantir-ne els drets i llibertats, de la manera més efectiva.

Alguns dels exemples podrien ser les persones transsexuals, però també ho poden ser les persones practicants de determinades religions o les pertanyents a minories ètniques amb trets físics diferenciats...

El procediment operatiu policial que s'aplica al presumpte autor d'una infracció té diverses fases, en les quals el factor de la diversitat pot estar-hi present, i que s'han d'abordar pels agents amb el màxim respecte als drets fonamentals de les persones. Alguns exemples de com afrontar algunes d'aquestes situacions:

a) Identificació

La fase d'identificació de les persones sospitoses d'haver comès una infracció administrativa o penal, en ocasions, pot ser susceptible de generar situacions de discriminació. L'agent de policia ha d'evitar identificar a partir d'estereotips, sense cap raó objectiva.

En la pràctica de la identificació s'han de respectar estrictament els principis de proporcionalitat, igualtat de tracte i no discriminació per raó de naixement, nacionalitat, origen nacional o ètnic, sexe, religió o creences, edat, discapacitat, orientació o identitat sexual, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

b) Escorcoll personal

La diversitat de les persones fa que l'escorcoll personal plantegi situacions no especificades en la normativa general.

Si bé la legislació estableix que homes i dones han de ser escorcollats per una persona del mateix sexe, cal tenir en compte que les identitats o expressions de gènere i les orientacions sexuals diverses han matisat aquest plantejament.

En aquest sentit, per garantir la mínima ingerència en la intimitat i dignitat de la persona afectada, en el cas de les persones transgènere durà a terme l'escorcoll un home o una dona segons la voluntat manifestada per la persona escorcollada d'acord amb la identitat sentida i sense tenir en compte el sexe que consta en el seu document identificatiu.

D'altra banda, com en qualsevol altre cas, quan la situació sigui de greu perill per als agents, per a la persona identificada o per a tercers, com per exemple la sospita de tinença d'armes de foc, ha d'efectuar l'escorcoll l'agent actuant, sense esperar l'arribada de tercers i independentment del seu sexe.

Un altre supòsit que pot plantejar dubtes és l'escorcoll de persones que, per la seva pertinença a una religió determinada, puguin portar peces de roba que tapin parts del seu cos com ara el cap.

Si bé es podria pensar que el tractament hauria de ser com el de qualsevol persona que porta una determinada indumentària, cal tenir present que aquestes peces de roba tenen una especial significació en l'ideari religiós de la persona a escorcollar.

És per aquest motiu que, per garantir el dret a la llibertat religiosa i per evitar discriminacions, l'escorcoll serà especialment curós i respectuós quan es tracti de manipular aquestes peces de roba i de comprovar que sota d'aquestes o al seu interior no hi pugui haver objectes que puguin comprometre la seguretat dels agents actuants, de les persones identificades o de tercers.

c) Detenció

Pel que fa a la detenció, aquesta s'ha d'efectuar de la manera que menys perjudiqui la persona detinguda, la seva imatge i el seu patrimoni.

Per fer més efectiva aquesta previsió genèrica, cal analitzar en cadascun dels casos quines són les formes menys perjudicials de practicar les detencions, d'acord amb la persona a detenir.

d) Custòdia

La custòdia posterior a una detenció policial, cal fer-la amb una atenció especial, ja que es tracta d'una situació amb una doble complexitat: d'una banda, perquè hi ha un període relativament perllongat durant el qual s'han de garantir tots els drets a la persona detinguda i custodiada (excepte el de la llibertat deambulatòria); d'altra banda, existeix una situació de perillositat tant per a la persona custodiada com per als agents que efectuen la custòdia.

Un dels dubtes que es pot generar en aquesta fase és respecte del tipus de tractaments mèdics de la persona detinguda. És clar que la persona detinguda té dret a rebre tractament mèdic durant la detenció i custòdia, però es podien plantejar certs dubtes sobre l'abast d'aquests tractaments. En aquest sentit, cal deixar clar que, per exemple, els tractaments mèdics i hormonals dels transsexuals estan inclosos en aquest dret.

Un altre dubte podria ser respecte a les peces de roba o complements que es porten durant la detenció i custòdia. En aquest sentit, només es privarà de les peces de vestir que cobreixin parts del cos com el cap quan aquestes puguin ser utilitzades contra la pròpia vida o la integritat física de tercers.

5.2.3. Confecció de documentació policial

Una gran part de les infraccions d'odi i discriminació no arriben a formar part de les estadístiques com a tals, perquè no arriben a entrar en el circuit jurídic o perquè dins d'aquest es perden i són tractades i classificades com d'un altre tipus. Unes altres, tot i entrar en el circuit adequat, no poden arribar a ser castigades per manca de proves.

Aquest fenomen es dona, entre altres causes, per la inexistència d'un tipus autònom de delictes o infracció administrativa d'odi i discriminació. A més, els indicis d'aquests fets acostumen a ser "invisibles", les víctimes poden tenir por a denunciar, pot existir cert desconeixement per part dels diferents operadors o dificultat per identificar i perseguir aquests tipus de delictes, entre altres factors.

A banda de la formació interna i de la prevenció adreçada a les víctimes, una de les eines més importants de què disposa la policia per garantir una persecució efectiva de les infraccions d'odi i discriminació és la seva **acurada investigació**. Per aquest motiu, totes les actuacions que es practiquin en aquest sentit han de ser reflectides documentalment, per garantir la seva efectivitat.

Els **objectius** de la policia, com a primer operador jurídic que entra en contacte amb les infraccions d'odi i discriminació, han de ser:

a) La ràpida detecció del fet, la seva classificació adequada com a infracció d'odi i discriminació i la seva posada en coneixement de l'autoritat competent.

Per a una ràpida detecció dels fets és imprescindible tenir un coneixement acurat dels indicadors per detectar les infraccions d'odi i discriminació, recollits a l'apartat 4 d'aquest document.

Una vegada classificat el fet com a delictes o infracció administrativa d'odi i discriminació, atenent els indicadors que s'hagin observat, es confecciona l'atestat, la minuta o l'acta de denúncia administrativa, adreçats a l'autoritat judicial o administrativa, respectivament.

Cal que les unitats instructores classifiquin els atestats per delictes d'odi i discriminació en l'aplicació de tramitació del Nucli d'Informació Policial dins del corresponent grup d'àmbits i àmbit.

En l'àmbit penal, trobem les fiscalies especialitzades en delictes d'odi i discriminació, que assumeixen directament la investigació, exercici d'accions penals en fase d'instrucció i de judici i recurs d'aquest tipus d'il·lícits.

Per tal de garantir que la fiscalia especialitzada pugui fer aquesta tasca, caldrà anotar "DELICTE D'ODI" a la tramesa i a la caràtula i lliurar una còpia de les diligències al Servei d'Odi i Discriminació de la fiscalia provincial corresponent, a més de la resta de còpies que es trameten habitualment.⁴

En l'àmbit administratiu, seria convenient, en cas d'existència en el territori d'acció de serveis de la Generalitat de Catalunya o dels ajuntaments i d'altres organismes d'àmbit local d'assessorament i seguiment, que es produís una interlocució fluida en relació amb els incidents d'odi i discriminació detectats.

⁴ A l'annex 6.1.1. es fan constar les dades de contacte dels Serveis d'Odi i Discriminació de les fiscalies provincials de Catalunya.

b) L'aportació dels indicis suficients per constituir prova que es tracta d'un fet amb el component d'odi i discriminació

L'agudesa de l'agent de policia és cabdal per posar de manifest els elements que posteriorment constituiran la prova de l'il·lícit. Aquesta tasca correspon tant a les unitats instructores (quan recullen la denúncia de la víctima o instrueixen les diligències d'investigació) com als agents actuants a peu de carrer (quan, en cas de ser testimonis del fet o tenir-ne la primera notícia, estenen les actes corresponents per plasmar els primers indicis).

En l'àmbit penal, per garantir la consecució d'aquest objectiu cal que la redacció de la compareixença dels denunciants o dels agents actuants i la redacció de la minuta policial o l'atestat, amb persones detingudes o sense, reculli de la manera més àmplia possible:

- Una descripció de l'**escenari** on s'han produït els fets tot destacant aquells elements que puguin resultar explicatius sobre la motivació discriminatòria de la infracció: propaganda, estandards, banderes, pancartes de determinat signe, ambient d'oci freqüentat per col·lectius determinats, proximitat a un centre de culte...
- Indicació de la **data dels fets** per si pogués tenir alguna connotació simbòlica que contribueixi a donar significació als fets que s'han produït o coincideix amb una festa o celebració rellevant per a algun col·lectiu.
- En aquells supòsits en què l'actuació policial es produeixi en el moment dels fets, caldria **obtenir la declaració de la víctima i dels testimonis** que hagin presenciat els fets.
- Una descripció de l'**estètica del presumpte autor**: tatuatges, vestuari i altres elements distintius.
- La reproducció literal de les **expressions** vexatòries, **actituds** i tot el **comportament no verbal del presumpte autor** abans, durant o després de cometre la infracció.
- La reproducció literal de les **expressions i actituds** que han pogut percebre **testimonis** dels fets.
- La indicació del **grau d'afectació de la víctima** i com explica els fets succeïts.
- La informació sobre aspectes rellevants com la **pertinença, simpatia o vinculació del presumpte autor o de la víctima** a col·lectius violents, radicals, intolerants, o tradicionalment enemistats o rivals.

Cal adjuntar els documents següents:

- 1) Reportatge fotogràfic de l'escenari dels fets o d'aquells elements que puguin resultar significatius per explicar els fets esdevinguts.
- 2) Informe facultatiu que reflecteixi les lesions (acompanyat de les fotografies corresponents), l'estat emocional i el grau d'afectació psicològica de la víctima com a resultat dels fets que ha patit.

En l'àmbit administratiu, la redacció de denúncia administrativa presentada pel ciutadà a les dependències policials o la redacció de l'acta o butlleta de denúncia per part dels agents actuants a peu de carrer ha de seguir les pautes anteriorment descrites.

Algunes de les infraccions administratives recullen supòsits de fet molt similars a les conductes de rellevància penal. Per tant, cal valorar en cada cas la gravetat dels fets per iniciar una via o l'altra.

Cal tenir present que, en cas que un fet constitueixi clarament un delictes d'odi i discriminació i també una infracció administrativa del mateix tipus, cal iniciar les dues vies.

Per tant, a més de la tramitació de l'atestat per la via penal, s'ha de trametre la documentació relativa als fets a l'òrgan administratiu competent, per tal que valori l'inici i suspensió del procediment administratiu sancionador corresponent fins a la resolució del procés penal, en aplicació del principi *non bis in idem*.

6. Annexos

6.1. Conductes penals i administratives

D'una banda, cal tenir en compte que el Codi penal no fa servir una nomenclatura específica que identifiqui ni els delictes discriminatoris ni els delictes d'odi ni tampoc els regula conjuntament sinó que recull, en diferents títols, un seguit de conductes que poden ser catalogades com a conductes discriminatòries o incardinar-se sota el terme de "delictes d'odi".

D'altra banda, cal remarcar que hi ha tipus penals específics que preveuen aquestes motivacions d'odi i discriminació (p. ex.: art. 510, 511 i 512), i en altres casos s'aplica el delictes general (p. ex.: lesions) i és l'agregant de l'article 22.4 del Codi penal el que especifica la motivació d'odi i discriminació.

Així mateix, cal tenir en compte que, en la relació de delictes que es recullen a continuació, n'hi ha alguns que són relativament més freqüents en el dia a dia de les organitzacions policials i d'altres de més excepcionals, que es recullen igualment per a coneixement.

Pel que fa a les infraccions administratives, cal remarcar que no hi ha un recull únic d'infraccions en matèria d'odi i discriminació ja que no hi ha una llei integral que les reguli.

Existeix una normativa administrativa fragmentada i de diferent rang legal com les ordenances municipals de civisme, la Llei 19/2007 contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport, la Llei 11/2009 de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives o la Llei 11/2014 per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, entre d'altres, que estableixen infraccions administratives relatives a l'odi i la discriminació.

Dins d'aquestes infraccions administratives, n'hi ha algunes d'anàlogues, que només es diferencien pel lloc on es produeix la infracció. Així, si una mateixa conducta discriminatòria té lloc a la via pública o en un camp de futbol, s'haurà de denunciar el fet mitjançant l'ordenança municipal de civisme (si el municipi en disposa) o a través de la Llei contra la violència en l'esport, respectivament.

Algunes d'aquestes infraccions recullen supòsits de fet molt similars a les conductes de rellevància penal. Per tant, cal valorar en cada cas la gravetat dels fets per iniciar una via o l'altra.

Tal com s'ha dit a l'apartat 5.2.3. cal tenir present que, en cas que un fet constitueixi clarament un delictes d'odi i discriminació però també una infracció administrativa del mateix tipus, cal iniciar les dues vies, i l'òrgan competent acordarà la suspensió del procediment sancionador administratiu fins a la resolució del procés penal en aplicació del principi *non bis in idem*.

6.1.1. Conductes penals

Article	Conducta
Art. 22.4 CP	Circumstàncies que agreugen la responsabilitat
Art. 147 CP	Lesions
Art. 170.1 CP	Amenaces
Art. 172.1 CP	Coaccions
Art. 173.1 CP	Delictes contra la integritat moral
Art. 174 CP	Tortura
Art. 175 CP	Delictes contra la integritat moral comesos per un funcionari públic
Art. 263 CP	Danys
Art. 510.1 CP	Foment, promoció o incitació a la discriminació, a l'odi o a la violència
Art. 510.2 CP	Difusió d'informacions injurioses
Art. 511 CP	Denegació de prestació d'un servei públic per part d'un particular o d'un funcionari públic
Art. 512 CP	Denegació de prestació comercial per part d'un professional o empresari
Art. 515.4 CP	Associació il·lícita per cometre un delicte discriminatori
Art. 522-526 CP	Delictes contra la llibertat de consciència i els sentiments religiosos

Dades de contacte dels Serveis d'Odi i Discriminació de les fiscalies provincials de Catalunya

Servei d'Odi i Discriminació	Telèfon	Fax
Fiscalia Provincial de Barcelona	933.656.474	935.548.245
Fiscalia Provincial de Girona	972.942.562	972.942.375
Fiscalia Provincial de Lleida	973.705.839	973.700.284
Fiscalia Provincial de Tarragona	977.920.250	977.920.260

6.1.2. Conductes administratives

Infracció tipus a les ordenances municipals de mesures per fomentar i garantir la convivència ciutadana a l'espai públic
Conducta
Menyspreu a la dignitat de les persones i comportament discriminatori

Infraccions tipificades a la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (1)
(1) Totes les infraccions tenen com a motivació el rebuig a l'orientació sexual, la identitat o l'expressió de gènere de la víctima

Article	Conducta
Art. 34.3 a)	Expressions vexatòries que inciten a la violència
Art. 34.3 b)	Expressions vexatòries que inciten a la violència en intervencions públiques
Art. 34.3 c)	Aïllament, rebuig o menyspreu públic
Art. 34.4 a)	Expressions vexatòries que inciten a la violència (reiteració)
Art. 34.4 b)	Danys
Art. 34.4 c)	Denegació d'un servei públic o l'accés a un establiment públic
Art. 34.4 d)	Expressions vexatòries que inciten a la violència en intervencions públiques (reiteració)
Art. 34.5 a)	Assetjament o comportament agressiu
Art. 34.5 b)	Convocatòria d'espectacles públics per incitar a l'odi i la discriminació

La documentació que reculli les infraccions descrites haurà de ser tramesa en primera instància al Servei d'Odi i Discriminació de la fiscalia provincial de Catalunya corresponent.

Infraccions tipificades a la Llei 11/2009, del 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives	
Article	Conducta
Art. 47.i)	Incomplir la prohibició de discriminació establerta per l'article 10
Art. 48.i)	Permetre l'accés a establiments oberts al públic, espectacles públics o activitats recreatives de persones que exhibeixin símbols, indumentària o objectes que incitin a la violència, al racisme o a la xenofòbia

Les actes de denúncia aixecades per aquestes infraccions s'han de trametre als ajuntaments i òrgans de la Generalitat de Catalunya que consten a l'enllaç:

<http://interior.gencat.cat/ca/arees_dactuacio/espectacles/assumpcio_de_les_competencies_municipals_previstes_en_la_llei_11_2009/>

Infraccions tipificades a la Llei 19/2007, d'11 de juliol, contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport	
Article	Conducta
Art. 2.2 a)	Insults, amenaces o vexacions de caràcter discriminatori
Art. 2.2 b)	Persecució per raons discriminatòries
Art. 2.2 c)	Vexacions i incitacions a l'odi
Art. 2.2 d)	Entonació de càntics o exhibició de pancartes amb missatges vexatoris o intimidatoris o que incitin a l'odi
Art. 2.2 e)	Facilitació de mitjans per incitar o ajudar les persones a cometre les infraccions anteriors
Art. 2.2 f)	Facilitació de mitjans, creació i utilització de suports digitals amb la mateixa finalitat

Les actes de denúncia aixecades per aquestes infraccions s'han de trametre a la Direcció General d'Administració de Seguretat del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya.

6.2. Normativa

- Constitució espanyola (art. 1, 9.2, 10, 13 i 14).
- Estatut d'autonomia de Catalunya. Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol (art. 4, 15, 18, 19, 40 i 41).
- Llei orgànica 10/1995, del Codi penal.
- Llei orgànica 4/2015, de 30 de març, de protecció de la seguretat ciutadana.
- L'Estatut de la víctima del delictes, aprovat per la Llei 4/2015, de 27 d'abril.
- Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transsexuals i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.
- Llei 11/2009, del 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives.
- Decret 112/2010, de 31 d'agost, pel qual s'aprova el Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives.
- Llei 19/2007, d'11 de juliol, contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport.
- Reial decret 203/2010, de 26 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament de prevenció de la violència, el racisme i la xenofòbia i la intolerància en l'esport.

Normativa de les Nacions Unides:

- Declaració Universal dels Drets Humans, de 10 de desembre de 1948 (art. 1, 2 i 7).
- Convenció internacional sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial de 1965 (art. 2, 5, 8 i recomanacions destacables).

Normativa del Consell d'Europa:

- Conveni de Roma per a la protecció dels drets humans i les llibertats públiques, de 4 de novembre de 1950 (protocol núm. 12 específic per a la prohibició de la discriminació).
- Conveni sobre el Cibercrim, signat a Budapest en data 23 de novembre de 2001 i ratificat per Espanya en data 20 de maig de 2010 (art. 2, 5 i 6).

Normativa de la Unió Europea:

- Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, de 12 de desembre de 2007.
- Decisió marc 2008/913/JAI del Consell, relativa a la lluita contra determinades formes i manifestacions del racisme i la xenofòbia mitjançant el dret penal.

